

ANOĆ (3) *cn i pt*

cn (5), *pt* (3)

Obie samogłoski jasne.

Sł stp, Cn, Linde brak.

I. Spójnik; łączy zdania przeciwstawne (5) : Ci którzy ich namniey máią/ Swoie cnoty obmawiáią:
Anoć mowá nie pomoże/ Sámáćiem łie rzecz okaże. *BierEz* M2, O3v; Prořtaczkowie mnimáią/ by to
Bog ná zyemi/ Anoć nie wřzytko trawá choaiy łie zyeleni. *RejWiz* 189; BŁadzą [...] którzy mowią/
Toć brzuchowi zdrowo/ co vřtom álbo gárdłu łmáczno: ánoć ten łmák wiele ku łzkodźie przywodźi
SienLek 16v, 12v.

II. Partykuła wskazująca; oto (3) : y mowili łpołem/ ánotz ydźye on co łye mu łni *HistJóz* A2;
rzeką/ Anoć on człowiek ktory niekładł Bogá Spomocnikiem łwoim. [*Ecce homo*] *Leop Ps* 51/9;
SienLek 14

AK